

Страшна беда Хала-халетина,
Халетина, църна Арапина.
Долна уста на гръде му бие,
Горна уста въ чело го удара.
Глава има колку два тълъна,
Очи има молку две паници,
Уста има молку мала врата,
Зъби има четири дикели,
Нодзе има Солунски диречи.
Кога клапатъ таа пуца уста,
Дур' одъ уста огинъ изфърлюва,
Дур' на гора листови облива.
Тога веле църна Арапина:
„Харн' идете за млада невѣста,
Како вие назотъ съ вратите,
Чиѧ ке ѧ млада-та невѣста?“
А на дете око не трепнуве;
Тегне дете по бѣли друмови,
Отишле си за млада невѣста.
А що бѣше девойкина майка!
'Си-те дарба ми 'и дарувала,
Кому кърпче, на кому ялаче;
Марку дала тешка боздогана,
На Янкула копѧ костеново;
А на дете нищо не дадова,
Оти бѣше като ябанджиче;
Дадо'а му млада-та невѣста,
Да ж чуве одъ лошо по пѣтове,
Оти бѣше той подобаръ юнакъ.
Па удриле три чифта тълъни,
Кинисале по бѣли друмови.
Непретъ тегне Кралевике Марко,
А по него Янкула войвода,
По Янкула Темишвара Гюро,
А по Гюра китени сватови.
Ке поминатъ низъ гора зелена,
Дека седе църна Арапина,
Дека седе на друмѧ широки.
Оно седе голо, распасано;
И говоре църна Арапина: